

49. szám.
December 7-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Országgyűlési tudósítás.

(Most már a kikerekített országgházban tudósítónk is kikanyarított referádákat fog legombolyítani.)

A kvóta feletti viták.

Az első nap az új terem akusztikájának kipróbálására volt szánva „in animo vili.” (Hony soit, qui mal y pense! — Animus, animi, masculini secundae, jelent lélekzetet: tehát értsd: „vékony lélekzetű beszédek által.”)

Legelőször is egy székérderek petitio registráltatott, melyekben megannyi városok kérelmezik, hogy bizonyos országos vasutvonal rajtuk vitessék keresztül, mely kérelmek ha teljesíttetnek, amaz országos vasutvonal úgy fog kinézni, mint schönne Helena tunikájának a görög fodrozatja.

Ezek után a közlekedési miniszter ur kíván exament letenni a multkori tizenkét pontos fumei interpelláció studiumából, a mire akkor azt mondta, hogy „non sum paratus,” mely kérése a ház által meg nem tagadtathván, jegyző hozzá fog a miniszteri katechizációhoz.

Az önkénytes benevolum folytán a miniszter ur kifejté, hogy a mi még nincs, az lehet; — a mi lehet, az még nincs; — a mi itt nincs, az másutt van; — a mi pedig sehol sincs, az itt sincs; — a mit senki sem tud, azt egy ember

sem tudhatja; — a mit pedig mindenki tud, azt a kérdező is tudhatja; a hidat oda fogják csinálni, a hol vizet találnak; egyébiránt a vasat ezüstből csinálják, az ezüstöt pedig papirosbul.

Mely kollokvium után ő excellentiája a ház „praestanter!” kiáltásai mellett eminentziával bocsátatott helyére.

Következett Simay Gergely kérvénye, mely időjártával interpellációvá nőtte ki magát, azon tárgy fölött, hogy miért szednek még mindig útvámot Erdélyben? Mely kérdésre, útról és vámról levén szó, egyszerre két miniszter állott fel helyéről, út- és pénzügyminiszter, mind a kettő célba vevén a rájuk hajtott vadat. Midőn azonban egymásra bukkantak, nagy zavarba jöttek azon, hogy melyik löjjön rá először? A tisztelt ház rendkívül mulatságosnak találta ezen véletlenül kijött ámbót. Mely mulatságot hogy tökéletessé tegye a felszólaló ur, kinyilatkoztatá, hogy ő mind a kettő számára hajtotta a nyulat; csak tessék mind a kettőnek rálőni. De még olyan vakmerő operairó nem született, a ki két miniszterrel duettet énekeltesen; annál-

fogva a *fennálló* kormány tagjai között érdekes némajáték keletkezett a fölött, hogy melyik szóljon előbb? Végre sorshuzás útján „Kopf oder Schrift?“ a közlekedési miniszternek esett az első lövés, ki azonban fél szemmel mindig arra ügyelvén, hogy közel álló vadásztársát ne találja a puská, ha vissza talál rúgni, csak srétezte a vadat; melyet azután a pénzügyminiszter egy második lövéssel szerencsésen leterített, s az indemnity vadásztáskájába be is dugott: interpellálónak ígértetvén a bőre, ha le lesz húzva.

Ezután ismét aziránt tétetett interpelláció, hogy azért ülnek-e Szeged városa képviselői a jobb oldalon, hogy a kormány mégis balfelé vigye el a csatornát, Csongrádnak? melyre azon megnyugtató válasz adatott, hogy ne tessék e miatt aggódni; intézkedés van az iránt téve, hogy a mely viz a Dunából a csongrádi csatornán lefolyik, Szeged alá is eljusson, s így mindkét város igényeinek megfeleltessék.

Melyek után Gáizágó Salamon röviden megköszöné a háznak a jegyzőkönyvi körmöléstől az alelnökségre meghívó „promovirt und amovirt“ szavazatát.

Végre rákerült a quótára a sor, de azt nem hallgatta senki.

A szöveg felolvasása után Madarász szállott fel a szónoki kredenczbe, s onnan egy nyájas beszédet mosolygott alá.

Melyre Kemény Gábor egy még nyájasabb beszédet mosolygott neki vissza.

Mire az elnök azt a propositiót tette az öszszemosolygó feleknek, hogy menjenek haza, s majd holnap, ha a tárgyhoz illő rosز kedvük lesz, jőjjenek megint ide.

Az ülés ezúttal minden codicillus nélkül berekesztetett.

A második napon a „quota“ kérdést megelőzte egy „quando“ kérdés, melyet már hirdettek a lapok, hogy t. i. Perczel Mór interpellálni fogja a honvédelmi miniszter urat az iránt, hogy ugyan mit csinálnak Gelich és Aschermann a honvédelmi irodában egész nap, ha piquetirozni nem tudnak? mikor szándékozik a miniszter ur még egy harmadikat is ültetni közéjük, sub titulo „honvéd-werbungs-commissär?“ hogy ki legyen a preference partie.

Ez interpellációt meg is tevé kitünő szónok tábornokunk, kedvező positiót foglalván el a

szónokszék citadellájában vontesövü esernyőjével. Méltán nevezhetem ugyanis ama symbolisticus esősepp felfogó *testudot* „vontesövü“-nek, miután tisztelt szónokunk helyéről felkeltében megindulva, a mint az esernyőt is magával vivé, háta mögött Klapka tábornok megkapá az umbrella végét és visszavoná azt; hivatkozván, hogy fegyverrel nem szabad a rostrumon megjeleni; de Perczel *kivonta* azt a visszavonó kezéből, s így lett belőle *vont* csövü esernyő.

Az interpellációra ezuttal azt felelte a honvédelmi miniszter ur, hogy előbb értekeznie kell az akadémiái szótár készítőjével, nem volna-e hajlandó a „zs“ betűbe beszorítani ezt a szót „honvéd?“ holnap majd bizonyosat mond.

Mely után Kuba képviselő ur, helyéből felmagasodva, meginterpellálá a pénzügyminiszter urat azon historikus tojások végett, melyeket a gonosz burkusok beütésük alkalmával Szakolczán a tyúkok alól megittak, s melyek mind-ekkorig nincsenek kárpótolva, pedig már csibe is volt bennük; a hogy ezt a Pesti Napló contemporaneus számai megörökíték. Mely kérdésre azon kimerítő válasz adatott a miniszterium részéről, hogy épen azzal foglalkozik most egy mixta deputatio, hogy cruálja, valjon tyúkok, avagy kakasok lettek volna-e azokból a korán áldozatul esett tojásokból? mely ha constatálva lesz, azonnal utalványoztatni fog a szakolczai-aknak, hogy a legközelebbi alkalommal, a mikor az osztrákok fognak Poroszországba beütni, ők is annyi kis csirkés tojást igyanak meg a poroszok tyúkjai alól, mint amazok tevék. Miután pedig az interpelláló ur datuma szerint ez iránt már ígélet is tétetett september 31-kén, ez a legközelebbi septememberben, melynek ismét 31 napja lesz, be is fog váltatni.

Ezután csakugyan hozzá jut az ország a kvóta tárgyalásához.

Legelőször is Ghyezy Kálmán tart egy csupa számokból álló beszédet, mely hogy mennyire prózai volt, kitünik abból, hogy két napig nem tudott rá találni senki kadenciát, pedig az alatt sok rímtelen költészet fölszínre került.

A ház fizionomiájából a pihentető discussiók alatt következő typosokat volt szerencsém följegyezni: 1 ásitozik, 2 diskurál 3 nyújtózkodik, 4 a karzatokra lornyettiroz, 5 nevetgél, 6 a fogát piszkálja, 7 küzd a szempillái leragadá-

sa ellen, 8 már megadta magát és aluszik, 9 fészülgeti a szakállát a zsebtükréből, 10 a bársony kabátját simogatja, 11 a körmét faragja, 12 fészkelődik, 13 sétál a sorok közt, 14 a füle tövét vakarja, 15 ujságot olvas, 16 tubákol, 17 az óráját nézegeti, 18 a vis a vis-jának telegrafiroz, 19 ott kinn pálinkázik a buffetben.

E *dolce far niente* közepett egyszerre egy bomba esik a csendesen pihenők közé Tisza Kálmán vetágyújából, melyre megzendül Lützwow „vadász dala“, gyönyörűen kivitt chorusban, melyből különösen kihangzott egy egy első sorban ülő tenor hangja.

E pompás finále után elhagyta referensünk a philharmoniai concertet, s csak a harmadnapj ülésre került ismét vissza.

Ez alkalommal a honvédelmi miniszter honvédelmi válasza levén napirenden, a journalista páholy és a karzatok szokatlan czuvakszokat kaptak; itt egy vörös galléros auditor-hadnagy, amott egy kék hajtókás auditor-kapitány, legamott egy aranygalléros auditor-major üle résen, ügyelvén, ha valjon nem mond-e a hadügyminiszter valami olyat, a miért in flagranti meg lehessen neki magyarázni, hogy mi az a municipalis autonomia — ott a Károly kaszárnyában: — a parlamentarismussal viszonyítva?

Az interpellált miniszter ur tehát átülvén miniszterelnöki székéből honvédelmi miniszteri székébe, megfelelt Perczel interpellációjára szépen, elmondván, hogy lesz honvédseregünk minden bizonynyal, és kétségen kívül, — mihelyt a bécsi hadügyminiszter „is“ appetitust kap hozzá.

A vörös gallér, a kék és arany hajtóka kinyilatkoztatá, hogy az adott válaszsza teljesen meg van elégedve.

Az interpelláló azonban engedelmet kért,

hogy hadd oszthassa ki ezt az ajándékot többi megbízó társai között is, épen Mikulás napja levén.

Azután csakugyan a quotáról kezdtek el megint beszélni, Gubody állván fel a kathedrába; referensünk azonban a kecskeméti collegium növendéke levén, nem tartá a traditiókkal megegyezhetőnek, hogy nagykörösi szónoknak éljenezzen; s azt sem várta, a mig az elkezdí, hogy „a mi segedelmiünk jőjjön az úrtól,“ hanem kiment a buffetbe, s csak későbbben tudá meg, hogy szónok kijelenté, miszerint nem bánja, huszonötöt csak kiáll a hazáért, de a 30-at sokallja; azt verjék el a majoritáson.

Még azután gróf Vass vezeté át a tiszteit házat Californiába, megtanítva az aranycsinálás tudományára; mig más oldalon Böszörményi derité fel a megszorodott sziveket azzal a nyilatkozattal, hogy ő még akkor sem hiszi a quotát, ha igaz; mely után több ellenvetés nem tétetvén, Trefort Ágoston igen jeles, de nagyon haragos dialecticával világosítá fel a házat, hogy miért kell 30-nak lenni a mi quotánknek? Azért, mert a másik félé 70. — Hetvenet a százból: marad — harmincz. Ez ellen aztán semmi ellenvetést sem lehetett tenni.

De ha még lett volna valakinek skrupulusa a jobb oldalon, azt is megnyugtató a pénzügyminiszter ur, azon megezfólthatatlan mondatával, hogy nagyon *jónak* kell lenni ránk nézve ennek a pénzügyminiszteri javaslatnak, mert a bécsiek azt mondják rá, hogy nekik nagyon *rosz*.

A szavazás igazolta ez állítást; nem tántorodott el senki, csupán csak egy tag a jobb oldalról; az pedig érdemes kollégánk Bolond Miska; a ki eddig sem tudni, mit keresett annyira okos ember között?

Ebben az ülésben még az óra is megállt.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No csak nem adnam egy viczispányságir, hogy nem vagyok magyar financzminiszter.

Mindig dupla frontot csinálnyi. Bicsbe elhíttetnyi, hogy quota nekünk nagyon rossz, Pesten elhíttetnyi, hogy nagyon jó; iteneg mutatnyi, hogy milyen kövir, otanag mutatnyi, hogy milyen sovány; mikor bicsiek felí fordí-

tya Döbler kalapot, mutatnyi, hogy milyen ürezs, mikor meg felink fordítá, hajigalnyi belüle kifogyhatatlan „noch ein Sträuszechen“-eket. E bizom igazan ezer mestersig, söt mondhatnik, miliomestersig.

No de nem beszilem in mostansag orszagyülizsrül, ugyizs eleget ad nauseam írja rula ujsag. Magam csak ot vagyok kiabálnyi „il-

A székely és komája.

— Alszol, komé ?
— Dehogyan alszom.

— Mikor adsz már egy kis honvédsereget ?
— Vagy alszom, alszom !

jen“-t, is lerőfőgnyi nem tező szonoklatokat, hanem mikor nivszerinti szavazásra kerüli dolog, akkor disparealok, hogy mikor jól üti ki planum, akkor előgyühesek is mondhasak: „ín izs helyeseltém asztat, teszik tunyi: igenre szavaztam volna, ha ot lehetem volna,“ ha pedig quo fato üti ki roszul, akkor aszt mondhasak: „hja, megmontam előre, hogy nem jo lesz belüle, is csak tutam volna, mikor kerüli szavazatra, magam izs „nem“-el szavaztam volna.“ Okozs ember így gondoskogya magarul.

Hanem beszilem legezslégujab planumrul, a mi terveztetik kormánykörökben, a mit mig nem tuggy senki; a mi le fogja főznyi nagyon tigriseket. Edig valamenyi viczlap mind balol-

dali viczeket kolportiroz is joboldaliakat consequenter persequal. Mozd tehát elhatároztatot, hogy *kormányviczlapot* izs fogjuk kiadni, job oldali viczlapot; — is ez nagyon helyezs: — ha van Ludazs Matyi, kel lenyi Döbröginek izs, kivel egymazst megcsapjanak; ha van Bolond Miska, kel lenyi Bölcs Salamonnak izs, ki amának tiveszmiket helyreigazit. (Üstöközst nem számítok viczlapok közibe; mert eben komolyan beszilünk csak, is okosat.) Subventiot pinzben nem fogja kapnyi kormányviczlap, hanem csak naturaliakban. Főispanyoknak ki fog adatnyi rendeletbe, hogy körlevil utyan szedesenek ösze szolgabirok által minden viczet, mi in partibus baloldaliakról elmondatik; humorisztikus

Az emantzipátzió után.

— No pajtás, már most te menj katonának, s hordozd a borjut, én meg majd hordom a butyrot.

toasztokat, mik ünepilyes ebideknil feltálatlanak, valamint bon mot-kat, miket miltsagozs urak elpotyogatnak, is azokat külgyenek fel Budaba „Central-vicez-Bureau“-ba; a hun Fö-vicez-osztályfőnök azokat fogja kiosztanyi Al-vicez-concipistaknak, kik csinyalyak belüle humoroszket, epigrammakat, s mazz afile szükségzs bolondsagokat. Niha Centralvicezbureau in pleno verseket izz fogja kiszitenyi, mihez ki-ki tehetsige szerint jaruland. Minden ujonan ki-nevezet hivatalnok tartozik installatiokor egy humorisztikus parentatiot tartanyi maga fölöt. Vasuti hivatalokra alkalmaztatot inzsenörök tartoznak ürezs oraikban kormányvicezlap riszire karikaturakat rajzolnyi. A ki kapja irdemren-

det, tartozik kormányvicezlapban kiadnyi irdemeinek biografajat. Azonkivül minden kormányhivatalt viselő, is viselhetendő hazafi tartozik mindennap kavihazban kormányvicezlapot olvasnyi, is rajta hahotaval nevetnyi; dispensalja csupan fogfajas, vagy bronchialis catarhus, kik pedig nem akarjak ra praenumeralnyi, azokat fiskus fogja hüt lensigi perbe, is fenyegeese nekik actioval eskütszik elöte; (de ne alitson üket oda, mert felmenti üket az, a menyi esze van.) Így lesz majd kormányvicezlap igazi malleusa töbi perversus scribifantnak! In bizom, ha tudnam valami vicez mondanyi, magam izz irnam bele; de mig nem probaltam soha. alazatos szolgaja **Tallerosay Zebulon**.

Első esküdtszéki tárgyalás.

Dramai bohózat 3 felvonásban.

Személyzet: Elnök. — 1-ső, 2-dik segédbíró. — Vádló, köz- és váltóügyvéd. — Vádlott, m. tiszt. alügyész. — Tanu, m. főügyész. — Jegyző. — Esküdtek.

ELSŐ FELVONÁS.

Esküdtek s a törvényt alkalmazó bírák.

Esküdtek a színpad hátterében sétálgatnak, úgy mint a bírák is; míg behivatnak egy a terem mellett levő szobába, a hol 36 esküdt közül 12-öt akarnak kiválasztani, (t. i. ha lenne annyi); ott egy félóraig a közönség türelmetlenkedései közt tanácskoznak; ekkor kilép egy esküdt egy méltóságos⁵ ur kíséretében s odakiált a közönség közé: „Uraim, uraim! nem elég a szereplő személyzet, legyenek szívesek kiegészíteni bennünket. Nem szükség egyéb képességgel bírni, csak azt megítélni tudni, hogy az illető főszereplőknek tiszta-e az organumok s jó előadásuk van-e. (Erre a felszólításra kiválik a nézők közül vagy 16 férfi, kik mint póttagok bevezettetnek a tanácskozó szobába.)

Első jelenet.

A színpad üres; egy negyedóra, két negyedóra is elmulik végre a harmadik negyedóra elteltével 3 esküdt megjelen, kettő leül a publikum elé, a harmadik pedig a hallgatósághoz fordulva, így szól: „Uraim mi nem találtattunk képeseknek a szereplésre.“ (Ezt elmondva a harmadik esküdt is helyet foglal.)

MÁSODIK FELVONÁS.

(Az Esküdtek betódnak s elfoglalják a számukra kijelölt helyeket. Vádlott a vádlottak padjára ül. Vádló vele egy kis zöld asztal mellett foglal helyet, még a 3 bíró s az Elnök egy emelvényen levő zöld asztal mellé ülnek, melyen a feszület áll.)

Elnök: Uraim a tárgyalást megkezdhetjük. Vádlott ur ön akar előbb szólani, vagy átengedi az elsőségét vádló urnak?

Vádlott: Kérem! én legalázatosabb szolgálja, csókolom kezét lábát, tessék akarátja szerint rendelkezni.

Elnök: Ah pardon! Uraim el is felejtettem, hogy esküdni is kell mert máshol is úgy szokás, csak most vettem észre, hogy ez nem gyertyatartó előttem, hanem feszület. Jegyző ur, tessék az esküformát elolvasni.

Jegyző: (Egy kezében lévő papirból fennszóval olvassa az esküt, melyet az esküdtek szóról szóra utána mondanak. Ezt elvégezve az esküdtek ismét helyet foglalnak.)

Elnök: Vádló ur, miután ön az elsőség tehát tessék kezdeni.

Vádló: Tisztelt esküdtszéki bíróság! hogy az ügyet melyet elő akarok adni, jobban megértsék, tessék előbb elolvasatni Jegyző urral az általam átadott magyarázó iratokat.

Jegyző: felolvassa az iratokat.

Elnök: Kivánsága teljesítve: most már úgy hiszem semmi ellenvetése sincs.

Vádló: Kérem még a tanut kihallgatni.

Elnök: A tanut hívják be.

Második jelenet, tanú, előbbiek.

Elnök: (tanúhoz.) Kérem, tessék ismételni vádló ur ellen írásban tett állításait.

Tanú: Instálloam alássan, nekem nagyon gyenge az emlékező tehetségem, azután meg én néha mást szoktam mondani, mint a mit gondolok, hát már most kérem alássan nem merem határozottan állítani, hogy az megtörtént-e, vagy én csak gondoltam s azt hittem hogy valósággal megtörtént? de ha ilyen komoly fordulatot vesz a dolog, akkor nem merem határozottan állítani, mert a mint már mondtam sokszor eltévesztem s nem tudom hogy melyik volt az, a mit kimondtam s melyik volt az a mit csak gondoltam?

Elnök: Tanu elmehet.

3 Jelenet. Előbbiek Tanu nélkül.

Vádló. Megengedi a tisztelt bíróság hogy az Esküdt urakkal szembe állhassak.

Elnök: Tessék.

Vádló. (Ki eddig háttal ült az Esküdteknek, most helyéről felkel s az Esküdtekkal szembe áll, kezében egy szál czeruzával). Most ha megengedik a tisztelt Esküdt urak, elfogom mondani, hogy vádlott, — a ki én voltam, azt merte mondani, hogy én sugó, könyvcsereelő, germma-cher az az élesztő csináló vagyok, — hazudott; nem uraim, ezt vér nem moshatja le; nem kívánok boszút állani, csak azt akarom, hogy legalább életfogytig becsukassák, ezt kívánom, ezt akarom, ezt követelem. (A fentebb el mondott szavakat a kezében levő czeruzávali geszticulálás között befejezve, Vádló leül.)

Elnök. Vádlott ur most önön a sor.

Vádló. Csókolom a kezét lábát a tekintetes nagyságos Esküdt uraknak, én ugyan tudom hogy megérdemlem a büntetést, de ma először próbálják ezt az eljárást, azután meg úgy is esik az eső odakint, kár volna ha én is segítenék, mert elhihetik a nagyon tisztelt Esküdt urak, hogy azon esetben ha kimérik rám a büntetést úgy fogok sirni mint a záporoső; különben is alásan engedelmet kérek én nem akartam rosszat irni vádló urról, csakhogy hiába sokszor, — nem jutván eszébe, más szót ir az ember mint a mi a gondolatait igazán kifejezné s én nem tehetek róla hogy azok éppen olyan szavak voltak melyeket én vádló ur ellen használtam, hogy kétféleképpen lehetett magyarázni. Mind ezeket elmondva még egyszer kezét lábát csókolom az egész bíróságnak s csak arra kérem, el ne ítéljenek.

Elnök. A felek elmondották panaszaiuk és vádjaiukat, most urak tegyék fel a kérdéseket. Az első kérdés legyen, — miután a mi a sujet képezi, — a rágalmazás, mellékesnek tekintendő: Hogy vádlott rekedtebben szavalt-e mint vádló?

Első segéd Bíró. Az én kérdésem uraim, miután a rágalalmazást egészen mellőzni s csak a szavaiati képességet kell megítélni, — az, hogy hátrányára vált-e vádlottnak, hogy nem gesticulált úgy mint vádló?

Második segéd bíró kérdése. Rosszabbul hangszülözte-e vádlott a szavaiatát, mint vádló?

E kérdések tétele után az Esküdtek eltávoznak egy mellék szobába hol sokáig tanácskozva végre elhatározzák hogy titkosan szavaznak.

HARMADIK FELVONÁS.

Esküdtek vissza jönnek a terembe. Elnök elfoglalja ismét székét.

Elnök. Tisztelt hallgatóság, vádlott ur előadása 9 el 3 ellen nyerte az elsőséget s dícséretet, azon megjegyzéssel, hogy vádló ur járjon még egy ideig a szavaiati képezdébe, a mit önöknek is tiszta szivemből ajánlok, hogy azon esetben, ha valaha sajtó pört kapnak a nyakok közzé, legalább mégis önök fogják elvinni a babérkoszorut, ha jól tudnak szaválni.

E drámai bohózatot végig nézte és leírta
Kikirikí Jolanta,

Ki egyszersmind alázatos kérelmet intéz a tisztelt Elnök urhoz, s a bírákhoz, hogy gondoskodjanak mentül több ily előadásról, legalább nem lesz szükséges Pesten népszínházat építeni, mert majd csak odajárunk ingyen színházba.

Tudtán kívüli rabló.

(Freskó.)

November hó egyik verőfényes vasárnapján Sz—y Laczi barátomhoz valék ebédre híva. Oly nemes érzelmű emberbarát, jó hazafi, tősgyökeres magyar és vendégszives házigazda, mint nevezett barátom, megérdemli, hogy érette olykor olykor áldozatot is hozzon az ember. Hoztam is. Szállásához a király-utcán kellett átbaktatnom.

Ha valamely vakmerő halandó (kinek tisztaság és kényelemről némi fogalma, sőt praxisa is van) arra vállalkozik, hogy ünneppon, hetivásárkor, vagy sábesz alkalmával a király-utcán et comp. végig haladjon, azt bátran lehet bazsarózsául alkalmazni az ó testamentomi vértanúk koszorújába.

A főváros reformjai érdekében mily rég verdesi már félre a sajtó, s a közvélemény. Nem ér semmit. A panasz süket fileknek szól. Hollandiában a paraszt se bocsátja hajlékába az embert sáros csizmával; nemzetünk fővárosában pedig még csak bravourként szerepel itt-ott rend és csin, holott annak a nép minden rétegében vérré kellene válnia.

Elég az ahoz, hogy elvégre Laczi barátomhoz vergődtem. Saját házában lakik, s közelebbi látogatásom alkalmával földszinten volt elszállásolva. Benyitok az otthoniasság azon bizalmas modorában, mely

meghitt embere irányában mindenkit megillet... mit kelle látnom?... az előszobában lisztes zsákok, birkabőr, pirosuló koszorúk báméskodtak rám, kiáltó rendtelenségben.

„Nem értem ezt a tréfát,“ — gondolám. A finom Laczi, s az eféle konfektek, s ép az előszobában. Furcsa. Na de haladjunk.

Az előszobát a szomszéd teremtől üvegezett ajtó választá el. Bepillantva, öt ismeretlent vettem észre. — Ebédnél ültek. Engem meglátva, mindnyájan felugrottak, s rajtam keresztül-kasul vándorolva, az előszoba ajtaját rám zárták.

Öt darab mérges tőzsér közé szorítva, nem mozdulhattam.

Egyik a felöltönyöm balszárnyának rohant, másik a fületem rángatá, a többi jajveszékelt és a száját tátotta.

Egyáltalán nem tudtam magamat tájékozni, hogy miféle állapotba jutottam?

A szolgálca a konyhaajtón át az utcára rohanva ordított, hogy „rabló! dieb! haramia!“

A népség és házbeliék összetódultak.

Azt hittem, hogy tévedésből valamelyik dilettans tébolydába jutottam. Menekülni akartam.

Nem lehetett. A felriadt quintett nyakon csípett.

„Hol a házi ur?“ — kérdezém.

„Nix házi ur, ma s a városházához.“

De már ennek fele sem tréfa. Rakéta szerepre vállalkoztam. Sokszorozott erővel akartam az ötös bizottmányt szétpattantani.

Az utcái robaj fokonkint növekedett. Már drabantok is mutatkoztak. Az asszonyi népség sivalkodott és konyhafegyverekkel fölpszikafázva várta a corpus delictit, azaz: engem.

A rémséges lármára az emeleti szállásról a házi ur is leérkezett. Az ötös vadpandurság által azonnal auffirolva levék.

„Gnediger Herr, megcsiptük a rablót. Tessék.“

„Servus Gazsi! hol a manóba késtél? rég várunk rád.“

„Én csak este szoktam színházba járni, de itt úgy látom, hogy fényes nappal is komédia van.“

Az is volt, mert azon tőzsér család, melyhez a házigazda helyett betévedtem, véletlenül per kis lutri ternó szerencsééhez jutván, pénzceskjére annyira féltékeny volt, miszerint éjjel nappal rablókról fantazirozott, s azt hitte, hogy én ki akarom fosztani.

A rózsaszin kedélyzettel fűszerezett ebédnél, Laczim óhajtott körében, s egy nemes keblű költő barátom oldalánál jóizület neveltünk azon thema fölött, hogy miként válhat az emberből tudtán kívüli rabló.

Bernát Gazsi.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Már most lát tudjunk, hogy az egyik zsebtüskéből mennyit fizetünk? s a másikban mennyi nem marad.

— — (Mi az a „brútó“, meg az a „netto“, a kikről annyit beszéltek az országgyűlésen?) Hát a „brútó“ az annyit tesz, hogy barom; az diák szó; tudniillik, mikor a fináncz adóbehajtó összeszed egy láda pénzt adóban, ez akkor baromsokaságu pénz, azért nevezetik brútonak, mikor aztán beszámol vele, odaad egy piczulát, a többit felkánikulálja magának diurnumba, s az aztán bécsi dialectus szerint „net to“=nincs itt.

— — Valaki azt az észrevételt tette arra, hogy a város atyái az utcákat újra akarják keresztelni, hogy gondoskodjanak előbb a keresztséghez való vízről, egy kis vízvezetékéről.

— — A Bolond Miska azt írta egyik számában, hogy Belgiumból Trapp stákat akarnak behozni Magyarországra. Csodálatos, hogy oly szemfüles létére nem tudja, hogy e szerzetből minden megyében vannak nagy számmal, s ott oly megtiszteltetésben részesültek, a milyennel kevés szerzetbeli barátok dicsekedhetnek: csaknem minden megye küldött belőlök egy párt Pestre országgyűlési képviselőül, a kik még „igen“-t és „nem“-et is átallanak mondani.

— — A minap a budai színházban a „Közösügyi képviselő“-t adták. Több j. l.—i választóval együtt voltunk a darabot nézni. A mint előjön, hogy „ugyan még nem is tudjuk, melyik párthoz tartozik a követ ur? és kérjük, nyilatkozzék,“ s a követ végre szól: „én mérsekeli baloldali vagyok, erős jobboldali színezettel:— önképtelenül felkiáltottak a j.—l.-iak: „nini! ez a mi követünk! eljen!“

Dal.

(1867-ben.)

Motto: „Nem az a nap süt az égen,
A dal is más hatvanhétben!“

Menyus bácsi azt izente,
Rémitő a deficiztje,
Ha még egyszer azt izeni,
Az adót be kell fizetni,
Éljen a magyar!

Esik eső karikára,
Szemünk látja „karikázva,“
Üres a láda feneké,
Lapos guta ütött bele,
Éljen a magyar!

Pej paripám, fakó deres,
A hol nincs, ott ne is keress!
Bankó zápor — „ilyen-olyan,“
A kvótának meg se kottyán!
Éljen a magyar!

Mindenünk van!

(Mese.)

Mindenünk van: délcegz vitéz magyar sereg,
Szürke zubbony, szürke nadrág, szürke köpeny,
Csupa szürke minden...! a „faragott fejfák“
Néznek ki úgy „felkanalazható“ ködben.

Puska is van „simpla“— s persze „vakontótvé,“
Ha „sül is, ne ártson“... „agya“ csinál rendet,
És a „nyárssal testvér — gyíklesóvel“ pedig
Kotorászni jó lesz „vámnál“ a szekeret.

Jó csak az „orr“ legyen, — az „teszi az embert,“
Tizenhárom próbás „érzékeny vizsla orr“
Lehet aztán kancsal, sánta, púpos, görbe,
Bevállik — „tauglich“... s van áldomás, nagy tor!

S uram fia! akad jámbor, szelid lélek,
Kinél kevés az a „áldott sütni való,“
Jó hiszemben vélve: „ruha teszen embert,“
Mondur neki: honvéd, — és a mese: való!!

Kálmán diák.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.